National 28 DE ANI
Cotidian fondat în 1997

Scris de **Nicholas Cezar** 2025-09-29

Nicușoare, dar pe România când o ajuți?

N-a trecut bine duminica electorală din Republica Moldova, că luni dimineață, cu ochii abia deschiși și discursul deja scris de consilieri, a ieșit președintele Nicușor Dan să transmită „mesajul istoric". Emoție, patriotism, europenism cât să curgă Dunărea pe invers. Așa am aflat și noi, românii, că nu mai suntem pe primul loc în grija șefului statului. De ce? Ne-a luat locul Moldova. Cu lacrimi în glas și metafore gata de tipar, dom' președinte ne-a anunțat solemn că Bucureștiul va continua să ajute Chișinăul în parcursul său european.

Adică, pe românește, să bage bani, resurse și energie în stânga Prutului, în timp ce în dreapta, la noi, cetățeanul „suveran" stă la coadă la facturi, la medicamente și la promisiuni.

Asistenții sociali ai Europei de Est

Aplauze! Bravos națiune, halal conducători! După 35 de ani de „tranziție", am ajuns să fim asistenții sociali ai Europei de Est. România ajută pe toată lumea: Ucraina cu miliarde de euro (îi dăm 3% din PIB – un adevăr scăpat pe gură de PSD, care, ce-i drept, a mai și greșit în viața lui, dar aici măcar a recunoscut nota de plată); Moldova cu gaze, energie și bani de buzunar – și asta în timp ce noi, „frații" plătitori din România, achităm cele mai

mari facturi la nivel de Uniune Europeană; refugiații – de peste tot, și ai lui Zelenski, și ai Ursulei (moșteniți de la Merkel) – cu tot ce se poate, ba chiar și pe liderii politici care și-au găsit prin București a doua casă.

Ne împrumutăm, ca stat, cu dobânzi umilitoare, doar ca să găsim bani pentru ajutoare nerambursabile trimise prin vecini.

În tot acest timp, singurii care nu sunt ajutați rămân… românii. De ce, din nou? Pentru că românii sunt buni doar la plată. Să ne ridicăm în picioare și să aplaudăm, dar nu înainte de a-i adresa o întrebare simplă, de muritor de rând, președintelui – auzi, Nicușoare, dar **pe România când o ajuți?** Că noi, aici, de partea asta a Prutului, trăim într-o realitate mai puțin poetică.

Și acum, cireașa de pe colivă – al 3-lea pachet de austeritate, pregătit cu grijă de premierul Ilie Bolojan. Nu că primele două n-ar fi fost suficiente: deja populația a fost cocoșată, pusă la pământ și încărcată cu taxe și biruri care fac să pară comunismul o excursie all-inclusive. Dar, ca să nu zică lumea că nu sunt consecvenți, USR și PNL au mai ordonat încă un rând de măsuri, „pentru binele națiunii". Adică, pentru binele lor, că națiunea oricum nu mai are aer să respire.

Pachetul 3 al lui Bolojan e ca Moș Crăciun negru: vine pe la februarie, în toiul iernii, și nu aduce cadouri, ci tăieri. Tăieri de salarii, de subvenții, de nervi și de speranță. Va fi teribil de greu pentru că o să ne lovească fix în perioada în care românul se luptă cu gerul, cu facturile și cu ratele la bancă. Strategia e simplă: dacă mori de frig, n-ai cum să mai protestezi.

Președintele nostru, ambasadorul Maiei Sandu

Nicușoare, când noi ne vom trezi la primăvară fără bani de pâine, fără bani de căldură și cu factura la gaze cât un salariu minim, cine ne va ajuta? Moldova, Ucraina, Uniunea Europeană? Sau tot noi, românii, cu o altă tură de „strâns cureaua" până ajungem la schelet? Pe noi, românii, cine ne ajută? Pe noi, cei care am plătit toate experimentele politice de la Revoluție încoace. Pe noi, cei care am acceptat să fim „pilonul de stabilitate" al regiunii, dar care ne scufundăm încet și sigur în propria sărăcie. Pe noi, cei care ne

uităm cum în fiecare an guvernanții dau pomeni electorale peste hotare, în timp ce la noi se taie spitale, școli, salarii și speranțe.

Răspunsul e simplu și crud: nimeni. Și mai dureros e că nici măcar președintele nostru nu pare dispus să ridice un deget pentru românii care l-au votat. În schimb, pentru basarabeni are discursuri emoționante, declarații vibrante și promisiuni de parcă ar fi președintele lor. Nici nu mai știm sigur: la Cotroceni locuiește președintele României sau ambasadorul Maiei Sandu?

Dar poate că Nicușor Dan știe ceva ce noi nu știm: că românul oricum înghite orice. Înghite taxe, înghite austeritate, înghite promisiuni, înghite și explicații ridicole despre cum „e nevoie de sacrificii pentru binele național". Înghite tot, de 35 de ani. Așa că, de ce nu, hai să mai înghițim încă un pachet de reforme, încă o notă de plată, încă un discurs gol.

Numai că, domnule președinte, mai e un mic detaliu: românul înghite, dar nu uită. Și când se satură, nu mai votează cu inima, ci cu picioarele. Pleacă de aici. Iar atunci, să

vedem pe cine mai reprezentați, în afară de basarabeni.

Până una, alta, să trăim bine… pardon, să supraviețuim prost, că așa ne e scris: România, patria în care dăm tot și nu primim nimic! Nici măcar respect.